

Sygn. akt VI Ga 264/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Hass-Kloc

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2014 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **K. O., R. O. (1) - (...) w K.**

przeciwko: **R. O. (2) – F. w Z.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie V Wydziału Gospodarczego z dnia 14 listopada 2013 r., sygn. akt V GC 464/13upr

oddala apelację.

Sygn. akt VI Ga 264/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 sierpnia 2014r

sporządzone na podstawie art. 505¹³ par 2 kpc.

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2013r., sygn. akt V GC 464/13 upr Sąd Rejonowy w Krośnie zasądził od pozwanego R. O. (2) prowadzącego działalność gospodarczą pod F.w Z. solidarnie na rzecz powodów: K. O. i R. O. (1) – wspólników spółki cywilnej pod nazwą (...) w K. kwotę

2. 237,00 zł z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 690,03 zł, od dnia 15 kwietnia 2013r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 836,40 zł, od dnia 15 maja 2013r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 710,94 zł od dnia 24 sierpnia 2013r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie oddalił powództwo (pkt. II) i zasądził od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwotę 100,00 zł tytułem kosztów procesu.

Motywy jakimi kierował się Sąd Rejonowy wydając zaskarżone orzeczenie oraz jego podstawa prawna znajdują swoje odzwierciedlenie w pisemnym uzasadnieniu (k.44-45). Sąd ten podał ,że powodowie zawarli z pozwanym umowę z dnia 7.04.2008r mocą której uzgodniły szczegółowe warunki jej wykonywania m.in. kwestię opracowania

harmonogramu kontroli, określenia wysokości wynagrodzenia powodów. Na jej podstawie powodowie wystawiali faktury określając ilość kontroli w miesiącu, wartość wykonanej usługi, sposób i termin płatności. Pozwany w reakcji na wezwanie powodów do zapłaty odpowiedział pismem z dnia 5.06.2013r w którym zwrócił się o korektę faktur nr (...). Następnie wskazał, że w niniejszej sprawie będą miały zastosowanie art. 750 kc. Ponadto biorąc pod uwagę zarzut pozwanego o braku otrzymania faktur dochodzonych pozwem podniósł, że o ich otrzymaniu świadczy treść w/w pisma pozwanego; natomiast w zakresie wadliwości wykonania usług wykonywanych przez powodów pozwany nie przedstawił żadnych dowodów (art. 6 kc) zaś w/w umowa nie określała maksymalnego miesięcznego limitu kontroli.

Apelacją z dnia 11 grudnia 2013r. pozwany zaskarżył powyższy wyrok w całości, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa ewentualnie uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie mu niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania.

Apelujący wyrokowi zarzucił:

1. Błędne ustalenie stanu faktycznego, poprzez bezpodstawne założenie wykonania świadczenia wzajemnego przez powoda,
2. Naruszenie przepisu postępowania, a to art. 232 k.p.c., poprzez zaniechanie wyjaśnienia wszystkich okoliczności zgodnie z prawdą obiektywną.

W uzasadnieniu podniósł, powód nie przedłożył harmonogramów przeprowadzanych kontroli,

a brak tych dokumentów nie pozwala na zweryfikowanie zasadności roszczenia; oraz, że roszczenie jest przedwczesne mając na uwadze treść par 8 w/w umowy.

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, co skutkuje jej oddaleniem.

Ustalenia faktyczne i przyjętą podstawę prawną rozstrzygnięcia przez Sąd Rejonowy, Sąd Okręgowy w pełni aprobuje i przyjmuje jako własną.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 505 (9) § 1 (1) w postępowaniu uproszczonym apelacje można oprzeć na zarzutach:

1. Naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe jego zastosowanie;
2. Naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Wobec powyższego niedopuszczalne jest zgłaszanie zarzutu popełnienia przez Sąd I instancji błędów w zakresie ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, co też uczynił pozwany w apelacji. Dlatego też, zarzuty apelacji pozwanego powinny być rozpoznawane z pominięciem zarzutu dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych jako niedopuszczalnego z uwagi na treść art. 505 (9) § 1 (1) k.p.c.

Przechodząc zaś do zarzutu wyjaśnienia wszystkich okoliczności zgodnie z prawdą obiektywną stwierdzić należy, iż również on nie może zostać uwzględniony.

Dopuszczanie przez sąd dowodu z urzędu następuje jedynie wyjątkowo. To na stronach ciąży obowiązek przedstawienia dowodów popierających ich twierdzenia. Sąd powinien traktować zawsze dopuszczenie dowodu z urzędu jako środek ostateczny, jeśli nie może w inny sposób przeciwstawić się niebezpieczeństwu nieprawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Art. 232 zd. 2 należy interpretować w ścisłym powiązaniu ze zd. 1 tego przepisu. Stanowi on istotny wyjątek od zasady kontradyktoryjności i wynikającego z niej ciężaru dostarczenia dowodów przez strony. Pamiętać ponadto należy, że przeprowadzenie konkretnego dowodu przez sąd z reguły jest korzystne dla jednej ze stron, co może prowadzić do naruszenia zasady równości, a przede wszystkim do podważenia zaufania do

sądu. (T. Ereciński, komentarz do art. 232 k.p.c. [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Postępowanie rozpoznawcze. Postępowanie zabezpieczające, Warszawa 2012).

Pozwany wskazuje, iż powodowie nie przedłożyli uzgodnionego harmonogramu kontroli, a brak przedmiotowych dokumentów nie pozwala pozwanemu na zweryfikowanie zasadności roszczenia oraz faktycznego wykonania kontroli, jednak jak wynika z pisma pozwanego z dnia 5 czerwca 2013r (k- 35) pozwany wskazuje, iż sporządzony został harmonogram kontroli, co więcej zwraca się z prośbą do powodów, aby nie następowała kumulacja kontroli o jednej godzinie i w jednym miejscu. Zatem twierdzenia pozwanego, nie mogą zostać uwzględnione. Poza tym zgodnie z zapisami umowy łączącej strony to na pozwanym ciąży obowiązek sporządzania harmonogramu (par 3 umowy z dnia 7.04.2008 r k- 8) , zaś z treści w/w pisma nie wynika , aby pozwany zarzucał brak harmonogramu czy też raportu miesięcznego o którym stanowi par 7 w/w umowy.

W tej sytuacji skoro pozwany podniósł tego typu zarzuty winien je poprzeć dowodami ze świadków czy też dokumentów, natomiast w niniejszej sprawie twierdzenia pozwanego uznać należy za gołosłowne. Sąd Okręgowy w pełni podziela twierdzenia Sądu Rejonowego, iż to na pozwanym zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciąży ciężar dowodu. Zatem skoro pozwany kwestionuje między innymi prawidłowość wykonania kontroli, winien przedłożyć na te okoliczności stosowne dowody, a wobec nie zgłoszenia stosownych wniosków dowodowych nie spełnił on ciężącego na nim obowiązku. Nie może to jednocześnie wobec opieszałości strony wymagać, aby sąd z urzędu przeprowadzał dowody. Powyższe prowadziłoby do uprzywilejowania jednej ze stron. W przepisie art. 232 k.p.c. Sąd został jedynie wyposażony w uprawnienie (a nie w obowiązek) dopuszczenia dalszych jeszcze nie wskazanych przez żadną ze stron dowodów. Kieruje się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest, czy też nie, dostateczny do jej rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997, nr 3, poz. 29). Jeśli chodzi o zarzut apelacji dotyczący przedwczesności roszczenia powodów to należy podnieść, że zgodnie z par 8 w/w umowy należność za wykonaną kontrolę będzie płatna w ciągu 14 dni od otrzymania faktury VAT. Jak wynika z treści wezwania do zapłaty z dnia 3 lipca 2013r (k- 16) skierowanego przez powodów do pozwanego , powodowie już w tej dacie wzywali pozwanego do zapłaty należności wynikających z faktur objętych pozwem . Pozwany nie wykazał żadnym dowodem ,że przedmiotowych faktur objętych tym wezwaniem nie otrzymał. Poza tym o ile kwestionował fakt doręczenia mu wezwań do zapłaty to nie zarzucał ,że nie otrzymał pisma powodów z dnia 30.06.2013r (k- 17) w którym powodowie rozwiązali z nim w/w umowę i wzywali do zapłaty należności wynikających z wystawionych faktur. W odpowiedzi na to pismo nie zarzucił braku otrzymania faktur lub też przedwczesności zapłaty z uwagi na treść par 8 w/w umowy. Zarzut ten podniósł dopiero w toku niniejszego postępowania sądowego , bez poparcia go żadnym dowodem.

W tych okolicznościach mając na uwadze powody podniesione powyżej uznać należało, że materiał dowodowy był dostateczny do wydania wyroku.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy w oparciu o treść art. 385 k.p.c. oddalił apelację.